

РОЗДІЛ I

ДОТОРК ТОРТУР

Грубі долоні розвели їй ноги й попрямували вгору по стегнах, до рук приєдналися губи, що, ледь торкаючись, ковзали по шкірі. Напівпритомна, Персефона вигнулася від того доторку, пута вгризлися їй у зап'ястки й щиколотки. Спонтеличена, богиня смикнула мотузки, намагаючись вирватися, але вони не поступалися. Було ще дещо: нездатність рухатися, опиратися, відбиватися, від чого її серце зривалося в галоп, а кров пульсувала в горлі та скронях.

— Така прекрасна, — шепотіння лоскотало їй шкіру, і Персефона заціпеніла.

Той голос.

Вона впізнала той голос.

Колись вона вважала його власника другом, а тепер він став її ворогом.

— Піріфой.

Персефона процідила ім'я крізь зуби, вплітаючи в нього лють, страх і огиду. Це був напівбог, який стежив за нею, а потім викрав з Акрополіса.

— Ш-ш-ш, — прошепотів він. Язиком, вологим і холодним, провів по її шкірі.

З її горла вирвався крик. Вона зімкнула стегна, уникаючи чужорідного доторку, відгомін якого так і лишився на тілі.

— Скажи, що він такого робить, що тобі подобається, — прошепотів він, липкий подих огортав її вухо, а його долоня підсунулася ближче до її ества. — Я зроблю ліпше.

Персефона розплющила очі й сіла, різко вдихнувши. У грудях боліло, дихання збилося, немовби вона щойно тікала від примари через увесь Підземний світ. Коли зір прояснився, вона збагнула, що була в ліжку Гадеса, шовкова постіль липла до спітнілої шкіри, в каміні навпроти палахкотів вогонь, а поруч сидів сам бог мертвих. Повітря здавалося густим і наелектризованим та аж бриніло від його темної аури.

— Ти в порядку? — запитав Гадес.

Той голос був прозорим і тихим, наче заспокійливий тонік, який Персефоні хотілося випити. Вона глянула на нього. Він був на своїй частині ліжка, на його оголеній шкірі танцювали відблиски полум'я, очі блищали чорнотою, а темне волосся розсипалося по постелі, наче хвилі в беззоряному морі. Кілька годин тому вона стискала ці пасма між пальцями, коли сідала Гадеса довго й повільно, до знемоги.

Персефона глтинула, язик здавався розпухлим.

Цей кошмар їй наснився не вперше, так само як не вперше, прокинувшись, вона розуміла, що Гадес спостерігав за нею.

— Ти не спав, — промовила вона.

— Ні, — відповів він і підвівся на лікті, долонею погладив її по щоці. Від його доторку Персефоні по спині сипнуло морозом, що сягав самої душі. — Розкажи.

Коли він говорив, здавалося, що в його голосі бринять чари й закляття, що витягувало слова з її вуст, попри те, що вони клубком стояли в горлі.

— Мені знову наснився Піріфой.

Гадес опустил руку, і Персефона впізнала вираз, що майнув на його обличчі: жорстокість у бездонних очах. Вона почувалася винною за те, що дістала назовні ту частину його єства, яку Гадес так наполегливо намагався стримувати.

Піріфой переслідував Гадеса так само, як і саму Персефону.

— Він шкочить тобі навіть уві сні, — бог мертвих насупив брови. — Того дня я тебе підвів.

— А звідки ти міг знати, що він мене забере?

— Я мав би знати.

Звісно ж, це було неможливо, хоч Гадес і наполягав, що саме тому доручив Зофі захищати її, але під час викрадення егіда чатувала біля виходу з Акрополіса. Амазонка теж не зауважила нічого незвичного, бо ж Піріфой мав інший шлях відступу через підземний тунель.

Персефона здригнулася від думки про те, як легко-важно погодилася на пропозицію напівбога допомогти їй втекти з Акрополіса, поки він потайки планував її викрадення.

Вона більше ніколи й нікому не довіриться так сліпо.

— Ти не всевидячий, Гадесе, — спробувала розрадити Персефона.

Урятувавши її з дому Піріфоя, Гадес повсякдень був не в гуморі й зрештою спробував покарати Зофі та позбавити її статусу егіди богині весни, однак Персефона цьому запобігла.

Та все ж навіть після того, як Персефона скасувала наказ Гадеса, амазонка заперечила:

— Я нестиму на собі цей сором.

Слова егіди пригнічували Персефону.

— Немає жодного сорому. Ти виконувала свою роботу. Ти, схоже, вважаєш, що твоя роль моєї егіди підлягає обговоренню. Але це не так.

Зофі перевела здивований погляд з Персефони на Гадеса, вагаючись, що робити далі, але потім поступилася й низько вклонилася.

— Як забажаєте, міледі.

Після цього Персефона повернулася до Гадеса й промовила:

— Я воліла б, щоб надалі ти повідомляв мене про своє рішення, перш ніж звільняти когось, ким я опікуюся.

Гадес підняв брови, його губи викривилися, і він заперечив:

— Це я її найняв.

— Я рада, що ти про це заговорив, — сказала Персефона. — Коли наступного разу вирішиш, що мені потрібні працівники, я воліла б теж бути залученою до ухвалення рішення.

— Авжеж, мила. Як мені перепросити?

Решту того вечора вони провели в ліжку, але навіть кохаючись, богиня весни розуміла, як Гадесу було складно, і знала, що зараз йому теж не легше.

— Ти маєш рацію, — відповів Гадес, — можливо, у такому разі мені варто покарати Геліоса.

Вона скося глянула на нього. Гадес уже не вперше вкрай неприхильно відгукувався про бога сонця. Вочевидь добробутом один одного вони не переймалися.

— Тобі полегшає від того?

— Ні, але це буде весело, — відповів Гадес тоном, що суперечив його словам, бо був радше зловісним, ніж схвильованим.

Персефона чудово розуміла, що Гадес має схильність до насильства, і його попередній коментар про покарання нагадав їй обіцянку, яку вона взяла з нього відразу після порятунку: «Коли катуватимеш його, я хочу піти з тобою». Вона знала, що тієї ночі Гадес спускався в Тартар, щоб помучити напівбога, знала, що він не раз бував там відтоді, та ніколи не просила приєднатися до нього.

Але зараз замислилася: а може, саме тому Піріфоя і переслідував її у снах? Можливо, якщо вона побачить його в Тартарі — закривавленого, зламаного, змороженого, — це покладе край нічним жахіттям.

Вона знову глянула на Гадеса й наказала:

— Я хочу побачити його.

Вираз обличчя Гадеса не змінився, але Персефоні здалося, що тієї миті вона відчула його емоції — гнів, провини й розуміння, — але не через те, що вона матиме змогу зустрітися з нападником. Це було хвилювання від самої думки про те, щоб відвести її до Тартару. Богиня весни знала, що глибоко в душі Гадес боявся показати їй цей свій бік, адже остерігався її реакції, та все ж не відмовив.

— Як забажаєш, мила.

* * *

Персефона і Гадес явилися в Тартарі, у кімнаті без вікон, білосніжній до болю. Поступово богиня при звичаїлася до яскравості, але вже за мить її очі розширилися, і вона прикипіла поглядом до Піріфоя, який сидів посеред кімнати, прив'язаний до стільця. Вона не бачила напівбога кілька тижнів. Здавалося, що він спав: підборіддя схилене на груди, очі заплющені. Колись Персефона вважала його привабливим, але тепер його щоки запали, вилиці ще більше загострилися, а обличчя змарніло й зробилося попелястим.

А ще запах.

Не зовсім гнилісний сморід, але кислотний і різкий, він бив їй у носа.

Від такого видовища в Персефони перевернулося нутро.

— Він мертвий? — прошепотіла вона, про всяк випадок не наважуючись говорити в повний голос, бо ще не була готова зустрітися поглядом зі своїм кривдником. Персефона знала, що ставить дивне запитання з огляду на те, що вони перебували в Тартарі, у Підземному світі. Проте Гадесові улюблені методи тортур їй також були відомі: давати життя, щоб згодом відібрати його шляхом тривалих і болісних покарань.

— Якщо я накажу, він дихатиме, — відповів Гадес.

Персефона заговорила не відразу. Натомість підійшла до душі й зупинилася за кілька метрів. Зблизька напівбог скидався на воскову фігуру, що надто розм'якла від жару, осунулася та зігнулася. Однак він був із плоті та крові, надто реальний.

До свого першого відвідання Підземного світу Персефона вважала, що душі тут безтілесні, наче тіні, але натомість вони мали тіла, такі самі матеріальні, як і в день своєї смерті, хоча так було не завжди. Колись душі в королівстві Гадеса вели сіре й монотонне існування під його правлінням.

Гадес так і не зізнався, що змусило його змінити підхід: чому він вирішив додати і душам, і Підземному світу кольору та створити тут ілюзію життя. Він часто казав, що Підземний світ просто еволюціонував, як і Верхній, але Персефона знала Гадеса. Він мав сумління і шкодував про те, з чого почав свій шлях правителя цього світу. Бог мертвих зробив це з доброти, прагнучи спокутувати провину.

Попри це він так і не пробачив собі минуле, і від того серце Персефони краялося найдужче.

— Це допомагає? — запитала богиня, не впевнена, чи хоче знати відповідь. — Тортури?

Вона глянула на бога, який досі стояв там, де вони явилися, з розпущеним волоссям, неприхованими рогами, темний, прекрасний і лютий. Персефона навіть думати боялася про те, що він тут робив раніше, але вона згадала вираз його обличчя в ту мить, коли Гадес знайшов її в лігві Піріфія. Вона ще ніколи не бачила, щоб його гнів проявлявся в такій формі, ніколи не бачила його таким нажаханим і надломленим.

— Та не дуже.

— Тоді навіщо ти це робиш? — запитала вона, обійшла довкруг Піріфія, зупинилася позаду нього й поглянула Гадесові у вічі.

— Контроль, — відповів Гадес.

Персефона не завжди розуміла Гадесову потребу в контролі, але за час їхнього знайомства забажала того ж самого. Вона знала, як це — бути бранкою, безсилою, змушеною обирати між двома страшними варіантами й однаково помилитися з вибором.

— Я хочу мати контроль, — прошепотіла вона.

Гадес якийсь час дивився на неї, а потім простягнув руку.

— Я допоможу тобі його здобути.

Його голос розлився рокотанням у просторі між ними, і її наповнило тепло. Персефона підійшла до бога мертвих, і він пригорнув її до грудей.

Зненацька Піріфія вдихнув. Серце богині весни закалатало, мов скажене, коли вона побачила, як напівбог заворушився. Він кволо підвів голову, його повіки затріпотіли й урешті він розплющив очі, сонний і розгублений.

І знову її пронизало страхом від думки зустрітися з його поглядом. Гадес підбадьорливо стиснув її за талію, немовби нагадуючи, що вона в безпеці, а потім опустив голову, його подих лоскотав їй вухо.

— Пам'ятаєш, як я вчив тебе використовувати магію?

Він мав на увазі той день у гаю, після того як Аполлон пішов, отримавши послугу від Гадеса й обіцянку Персефони не писати про нього. Вона шукала розради поміж дерев і квітів, але лише розчарувалася, бо не спромоглася пробудити життя на латці землі. Тоді Гадес і прийшов, явившись, наче тіні, які він схиляв своїй волі, і допоміг їй зосередити магію та зцілити землю. Він був спокусливим, даючи вказівки, розпалюючи в ній вогонь кожним доторком.

Від того спогаду їй сипнуло морозом по шкірі, і вона прошепотіла:

— Так.